

akit nemcsak mint feleségét fogja szeretni, hanem édesanyja emlékeit is tisztelni és szeretni fogja benne. Elhatározta, hogy még ma beszélni fog, hiszen jöhetnek mások, megkérhetik mások is a lány kezét s ez nemcsak az ő életének összeroppanását jelenti, talán a Zsuzsáét is, mert senki nem fogja úgy szeretni, ahogy ő. Hirtelen jött elhatározása megijesztette, felnézett, mintha valahonnan segítséget várna s pillantása egyenesen a lány tekintetébe esett, aki szinte ugyanazzal a sajnálkozó és félénk mosolygással nézett rá, mint édesanyja a képről.

— Istenem, — mondta Zsuzsa — úgy sajnálom magát...

— Engem? — kérdezte zavartan.

— Magát, mert elvesztette az édesanyját...

Nem tudott semmit sem felelni, egy pillanatra az az érzése támadt, hogy édesanyja áll előtte, megnevezhetetlen irtózás fogta el arra a gondolatra, hogy ő és Zsuzsa férj és feleség legyenek, ahogy mindenki más. Elfordult.

— És most megyek, — hallotta Zsuzsa csendes hangját, az ajtó csikordult s aztán becsukódott.

Körösi másnap felmondott s elköltözött Felleginéhez a Ráday-utcába.

Kolozsvári G. Emil.

PIROS KAGYLÓSZIVEMBEN ÉLSZ.

*Estére búsult már a nap.
Négy óra, tél van, köd szítál.
Lomhán kering a víz felett
Jajgatva pár éhes sirály.*

*Meglékelt csónakos cipőm
A parton sírva huppogat,
Ki tudja, így szólítja tán
A fénnel eltűnt dolgokat.*

*Úttalan messze tengerek
Halványkék vágyból szőtt egét,
A gyöngyöt rejtő óceán
Égből terttett szőnyegét.*

*Habszülte fehér testedet
Amint a hálóm rád talált,
Az elvarázsolt szigetet,
Ahol gyémántkastélyod állt.*

*A tikkadt ajkú délutánt,
És csókod, mely nem volt elég,
Míg halkán tárta szárnyait
Piros kagylószívem feléd.*

*Pálmák közt szállt a napsugár
S mezítlén válladon pihent
Mint bíborszínű lepkeszárny
A boldog délutáni csend.*

*Estére búsult már a nap,
Hipp-hopp, az álom nincs tovább,
Nem küldöm új vizek felé
Lelkem meglékelt csónakát.*

*Sírni? Hisz minden már enyém,
Ami még hívón intene.
Piros kagylószívemben él
[Szerelmed titkos gyöngyszeme.*

Semjén Gyula.